שבתאי עזריאל, מהנדס תעשייה וניהול
קרן היסוד 11/16, גבעת שמואל 54051, טל. 03-5328272 פקס 03-5324295 נייד 057-7742888
azriel@inter.net.il

10 אוקטובר, 2004

לכבוד,
מר אהרון ברק,
נשיא בית המשפט העליון

שלום לך מר ברק,

תיק א. 1518/04 שבתאי עזריאל נ' עדנה ארבל - ערר על החלטתך

אדם המבין בתעופה לא יצנח ממטוס כשהוא מצוייד במטרייה מתקפלת בלבד, אפילו אם שופט יורה לו כי זוהי סמכותו או כי "נחה דעתו" לגבי תקינות המעשה. באותה מידת ההיגיון, אתה גם לא תמצא יועץ ארגוני, המכיר ולו מעט את מערכת המשפט, שיסכים שתביעתו כנגד שופט/ת של בי"מ עליון תתברר בפני שופטת/ת של בי"מ שלום.

אולי פיתחת תיאורייה חדשה המנוגדת לחוקי הטבע ולידיעותי המקצועיות. אני מבקש הנמקות מפורטות כדי להבין אם אתה מתלוצץ, אם החלטת לסדר לי אמבוש, או שמא מדובר בעניין אחר.

ואגב, אחרי החלטה כמו שלך, בוזגלו יכול בשקט לקפוץ מהמטוס, גם בלי מטריה

רקע

1. אדם שיש לו דין ודברים עם חברו, פונה לבית המשפט בהנחה שהשופט יהיה אדם נייטראלי ונטול פניות והדיון בעניינו יתקיים ללא חשש למשוא פנים. לא כך יקרה לדעתי בתביעתי בגין לשון הרע כנגד עדנה ארבל - שהיא שופטת מכהנת בבית משפט עליון ואחת הדמויות הכוחניות, המניפולטיביות והדורסניות המוכרות כיום במערכת המשפט - אם המשפט יתנהל בבית משפט שלום.

2. ביום 5.9.04, פניתי אליך במכתב ואליו צירפתי בש"א המשתרעת על 7 עמ' ו- 43 סעיפים, מדוע לדעתי אין זה יתכן ששופטת בעליון תישפט בבית משפט שלום כשהיא הנתבעת ואילו התובע הוא אזרח רגיל, וביקשתיך למצוא פיתרון שבו לא יתקיים "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט". להזכירך, טרחתי להציג עצמי כמהנדס תעשייה וניהול בעל ותק של 33 שנים ולפיכך כאיש מקצוע בייעוץ ארגוני (ראה סעיפים 25, 26 בבש"א).

3. ביום 19.9.04, הגיעתני בפקס החלטתך הלאקונית ובה נאמר כי בהתאם לסמכותך לפי סעיף 24 לחוק בתי המשפט אתה קובע כי התיק ידון בבי"מ השלום בפ"ת <u>ולכך לא התלוו כל נימוקים.</u>

4. מהחלטתך חסרת ההנמקות, אני מבין שלדעתך אין לי ממה לחשוש - אחרת, אני מניח שהיית מבהיר לי כיצד אתה מבטיח לי שניהול הדיון יתקיים ללא משוא פנים - דבר שמבחינתי הוא מעשה להטים.

5. כאיש מקצוע עתיר ניסיון בייעוץ ארגוני, איני מכיר מצב שבו אדם המצוי בקצה הפירמידה, יישפט על ידי מי שמצוי באחת הדרגות הנמוכות.

6. אם לדעתך לאנשי מערכת המשפט יש פירמידה משלהם שעל דייריה לא חלים חוקי הטבע ומדעי ההתנהגות החלים על כלל בני האדם, אבקש שתוכיח זאת בהנמקות משכנעות, כי מדובר בתיאורייה מהפכנית ביותר שראוי להציגה בפני חוקרים ואנשי אקדמייה כדי לבחון אם אין בכך ערעור כל הידע הקיים ובסיסי החשיבה המקובלים - ולא די בכך שתאמר "סמוך עלי שאני יודע מה שאני אומר".

7. על פי עיקרון בוזגלו, בהתחשב בכך שתביעתי מופנית כנגד שופטת בבית משפט עליון, הצורך בהנמקות מפורטות מצידך לגבי כל החלטה הוא מובן מאליו ולו כדי למנוע "מראית עין", של משוא פנים כלפי מישהו "משלכם", אך לדאבוני, לא המצאת כל נימוקים להחלטה שמבחינה מקצועית היא כאילו מנוגדת לחוקי הטבע ומראית העין כאן היא מבחינתי בלתי נסבלת ומעוררת אצלי יותר מאשר חשדות כבדים וקשים.

8. איני חש בצורך להתנצל על דרישתי החד-משמעית לקבל ממך הנמקות. אדם שעבר את הניסיון שאני עברתי עם מערכת המשפט, הופך לחשדן גדול ביותר בכל הנוגע לעניינים הנוגעים לאנשיה.

<u>מקורה של התביעה ב"אירוע גורר אירוע" - איך מערכת המשפט מגוננת על אנשיה</u>

9. למעשה, כל התביעה מקורה בהשתלשלות של אירועים שהאחד גורר את השני, והכל בשם ההגנה שמערכת המשפט מעניקה לאנשיה, שלעתים גובלת בהפרות חוקים, לעתים מתבטאת במצגים כוזבים לבית המשפט ולעתים מגעת עד כדי עיוותי דין מצד שופטים - והכל כשר בעיני אנשי המערכת.

10. כל הפרשה החלה במינויו הפסול בגיל 79 של שופט צבאי בדימוס, ד"ר אליעזר ארנון (להלן ארנון) לראש ועדות הערר למס רכוש.

11. ייאמר מפורשות שהעתירה כנגד מינויו, לא נבעה משיקולים של התעלקות על איזשהו קשיש חביב שעשה מלאכתו בתום לב ובמסירות. האיש ניהל במשך עשרות שנים מערכת ועדות ערר שפעלו על טהרת השוחד הגלוי, ורמס זכויות ונישומים באופן יהיר, גס ובוטה. בעתירות כנגדו ציינתי, כי כיו"ר עמותת נפגעי מס רכוש הגיעו אלי תלונות מרובות על התנהלות המערכת כולה, הן באוצר והן במשרד המשפטים. בכל הנוגע לוועדות הערר למס רכוש, ארנון היה נשוא התלונות הגדול ביותר, שכלל לא טופלו ולא נענו. זו לא היתה רק "קבורה" של תלונות, כמקובל במשרד המשפטים. התברר שבמשרד המשפטים לא היו אפילו נוהל ומנגנון לטפל בתלונות של נישומים כנגד חברי ועדות ערר (עובדה מוכחת - ראה בג"ץ 7041/99, עמותת נפגעי מס רכוש נגד המועצה לבתי דין מינהליים).

12. בדקנו ומצאנו כי לתפקיד יו"ר ועדת ערר, רשאי להתמנות מי שכשיר להתמנות שופט, דהיינו, אם שופט חייב לפרוש בגיל 70, אין אפשרות למנות לשופט אדם שהוא מעל גיל 70 וארנון התמנה מחדש בגיל 79.

13. פנינו לגורמים שונים במשרד המשפטים לפסול את כהונתו, אך פנייתנו לא נענתה.

14. נסיוננו המצער עם משרד המשפטים לימדנו שבעניינים שבהם יש לו אינטרס, מדובר בגוף הנוהג להסתיר עובדות ולפברק מימצאים וראיות ומחוסר התגובה הבנו שיש דברים בגו ועתרנו איפה לבג"ץ (7634/98).

15. ארנון לא פוטר גם לאחר הגשת העתירה, אלא הוחלט לגונן על המינוי הפסול.

16. על מינוי פסול אפשר לגונן רק באמצעות מצג כוזב.

17. עו"ד יהודה שפר מהפרקליטות המציא לבג"ץ הודעה שמינוי כזה אפשרי, אם הוא נעשה בהיוועצות עם נשיא ביה"מ העליון, אלא שהיוועצות כזו לא התקיימה מעולם ושפר לא הודיע זאת לבית המשפט.

18. שפר והפרקליטות ניסו להסביר מאוחר יותר שהם לא טענו שהיוועצות כזו התקיימה, אלא רק הציגו זאת כדי להוכיח שהדבר אפשרי. את הפרט הפעוט הזה שפר כאמור לא הזכיר והתייחס בכל דבריו בבג"ץ כאילו ההיוועצות התקיימה.

19. מכאן אני למד מר ברק שקיים הבדל שורשי ומהותי בין הנדסה למשפטים. בהנדסה, לא תוכל לבנות מתקן כלשהו, אלא אם הגדרת את כל הפרטים והמידות במדוייק. מידה למשל משרטטים באמצעות שני קווים דקים וביניהם חץ ועליו רשומה המידה. במשפטים לעומת זאת, הכל מעורפל. המשפטן המוצלח הוא מי שמגיש כתב תביעה בלתי ברור שעליו מקיימים לאחר מכן דיונים. כתב ההגנה הוא כזה שלעתים לאיש אין מושג למה התכוון המשפטן. חוזה מנסחים במלים דו-משמעיות, מעורפלות ובאופן הניתן לפרשנויות... הודעות חדות, נמרצות ותקיפות ששפר מנסח לבג"ץ הופכות פתאום ל"לא התכוונתי לזה", "לא אמרתי ההוא". כנראה שכולם טפשים ואיש לא תפס את חוכמתו. אם הייתי צריך להגדיר מידה הנדסית בטכניקות משפטיות, אזי במקום שני קווים דקים שביניהם חץ, הייתי מתיז בספריי שני קווים אפורים רחבים ומטושטשי גבולות, רושם מידה כלשהי ולאחר מכן מתווכח אם זה בסנטימטרים, באינצי'ם,

בפרנהייט או בדולרים. אמנות מדעי הבלוף!! לאחר מכן הולכים פרופסורים ונשיאי בתי משפט וכותבים ספרי "פרשנות", איך בונים מגדל יציב בהסתמך על שרטוטים משפטיים.

20. לאחר כל זאת מר ברק, כיצד אוכל להתייחס להודעה כלשהי מצד איש מערכת המשפט, כל עוד אינה מנומקת ומפורטת כהלכה? האם בגלל שאתה שופט והוא היה רק פרקליט?

21. שפר גם כיזב וטען שכנגד ארנון לא היו כל תלונות. גם טענה זו היא בניגוד למה שהיה ידוע לו עצמו ולמשרד המשפטים בכלל. האם שפר הוא היחיד במח' הבג"צים שאין לקבל את דבריו?

22. וכיצד התנהל הדיון בבג"ץ? חשין פתח את הדיון בגערה: "אם היית עורך-דין, הייתי מתלונן נגדך בוועדת האתיקה של הלישכה". כלומר, שופט בבג"ץ סובר ואף לא מהסס לומר לי שאבוי למי שמלין כנגד שופט צבאי בדימוס. מה אם כך יחשוב שופט בשלום על מי שמלין על שופטת בעליון? ומדוע שלא יקנן בי החשש שהמשפט יתנהל תוך משוא פנים קיצוני ובלתי נסבל? אני מבקש הנמקות שלא קיבלתי, כיצד אתה מר ברק "בתוקף סמכותך" לפי סעיף 24 תצליח למנוע "חשש למשוא פנים"?

23. לאחר מכן, חשין "יעץ" לי למשוך את העתירה, הואיל ואין ביכולתי להוכיח אי-קיום ההיוועצות עם הנשיא לגבי המינוי. <u>אין כל צורך להוסיף - וחשין מכיר כמובן את הכללים היטב - שחובה זו היתה מוטלת על המשיבים</u> כל עוד הם טענו שהיוועצות מאפשרת מינוי - טענה שהיתה הבסיס להגנתם.

24. שלא יהיו כל ספיקות!! <u>היה כאן עיוות דין קיצוני ובלתי מתקבל על הדעת</u>, אלא שלא היה לי בפני מי להלין. כך או אחרת, נסיוני הצנוע מוכיח שבבית המשפט, כשמדובר בהליך כנגד איש מערכת המשפט, אפשר לצפות לא רק ל"משוא פנים" אלא לסטייה מוחלטת מכל הכללים.

25. מהיכרותי את סגנונו של שפר ושל אחרים בפרקליטות, היה לי ברור שאם היתה היוועצות כזו שפר לא היה מגיע עד לדיון בבג"ץ והיה מציגה בפני. לכן, לאחר שמשכתי את העתירה, פניתי ללשכתך ואכן קיבלתי אישור בכתב שכל היוועצות לא התקיימה, כצפוי.

26. שפר, כאמור לעיל, לא אמר מעולם לבית המשפט שהוא מדבר על עניין תיאורטי כלשהו ובמקום זאת טען בלהט בתגובתו לבג"ץ שמדובר בעתירה פסולה וקנטרנית ודינה להידחות על הסף - ועל כך הוא חזר בדבריו בע"פ ובכתב מספר פעמים - ואף טען שראוי להטיל עלי הוצאות. מכאן למדתי מר ברק, שלא לקבל - אבל אף מילה - מצד איש מערכת המשפט מבלי לברר היטב ולעומק וללא כל ספיקות למה הוא התכוון.

27. עלי להעיר שזו לא העתירה היחידה שבה נתקלתי במצגים מטעים.

28. תלונות כנגד שפר וכנגד סגנון המצגים של הפרקליטות הפניתי גם אליך ולא נעניתי.

29. עם התשובה מלשכתך פניתי למשרד המשפטים אך עדיין ארנון לא פוטר.

30. גם מי שאינו מהנדס המורגל בחשיבה אנאליטית, צריך להסיק כיצד מערכת המשפט מוכנה לגונן על אנשיה, גם כשכבר ידוע שהם משקרים, מכהנים באופן פסול, פוגעים בציבור וכיוצ"ב.

31. את השתלשלות האירועים פירטתי בהמשך בפני בג"ץ במסגרת דיון בעתירה אחרת (6895/99), שבה המדינה תיארה כיצד ארנון קיבל על עצמו לטפל במשימות שונות הנוגעות למניעת ניגודי עניינים בוועדות הערר של מס רכוש. בעקבות כך, הורה לי ההרכב, בראשותך, להוסיף לעתירה המתנהלת את המקרה בדרך של תיקון העתירה, וזו היתה אחת מנקודות האור הבודדות שלי במגעי המרובים עם בג"ץ.

32. רק <u>לאחר שהוצאת צו על תנאי כנגד המינוי</u>, האיש הודיע על התפטרותו. מדוע הוא חיכה?

33. בדיון האחרון בבג"ץ 6895/99 דרשתי להטיל על ארנון הוצאות. השופט מצא אמר בנימה מפייסת "האיש התפטר. חוץ מזה אני מכיר אותו וגם חברתי מכירה אותו" והצביע על דורנר. בדקתי לאחר מכן ומצאתי שכנראה הם מכירים אותו מתקופת שירות משותף במערכת השיפוט הצבאית ואולי הוא אף שימש להם מורה דרך בהיותו בוגר מהם.

34. מסתבר שידידים רבים וטובים יש לו לארנון והודות לכך, הוא אף יצא לבסוף אפילו פטור בלא כלום. האם לדעתך מר ברק, עם כל הנושא הטעון הזה יוכל להתמודד שופט של בי"מ שלום? כיצד יתרחש הקסם?

35. לאחר שהעתירה הסתיימה פניתי בתלונות כנגד מעורבים שונים בעניין בגין שיבוש הליכי משפט וביניהם עוזי פוגלמן, מי שהיה מנהל מח' הבג"צים וכמובן כנגד שפר.

36. כשהסתבר לי שפוגלמן הגיש את מועמדותו לתפקיד שופט מחוזי, פניתי בהסתייגות לוועדה לבחירת שופטים, אך האיש התמנה מבלי שההסתייגות כלל נדונה, וייאמר מפורשות שחלק מחברי הוועדה אף לא ידעו על קיומה בעת הדיון בוועדה. איזה מסקנות עלי להסיק?

37. אין לי ספק שפוגלמן מודע היטב לכך שהוא "מחוייב" למערכת המשפט ואם בפניו יובא מקרה ויהיה עליו לדון בין אזרח ובין איש מערכת המשפט יש להניח שהוא ישמור על אותם כללי משחק שאיפשרו לו להיבחר בהליך פסול לתפקיד שופט.

38. כמו כן, כל עוד בחירת שופטים היא הליך חסוי ונעשית בצורה של דילים, אין לי כל ודאות לגבי מי שיבוא לשפוט ביני ובין שופטת בבי"מ עליון. אחרי הכל, מהיכן בטחוני שאותו/ה השופט/ת אינו "מחוייב" אף הוא למערכת המשפט וההליך כולו לא יהיה כרוניקה ידועה מראש?

39. לישכת עורכי הדין שדנה בתלונתי החליטה להעמיד לדין משמעתי את שפר בגין שיבוש הליכי משפט (תיק בד"מ 23/02) - עבירה מסוג פשע שיש עימה קלון.

40. כנגד ההחלטה - כך על פי דיווחים בעיתונות - הופעלו לחצים כבדים מצד הפרקליטות.

41. בשלב כלשהו הוועד המחוזי נעתר וקיים דיון נוסף, ובסופו הוחלט להמשיך בהליך המשמעתי.

42. הייתכן שאדם ממערכת המשפט יועמד לדין משמעתי ואולי - אבוי לאזניים השומעות - אף ייחקר על מעשיו? כאן נכנס לפעולה מר אליקים רובינשטיין וביום האחרון לכהונתו כיועמ"ש הוא חתם על החלטה להפסיק את ההליכים המשמעתיים כנגד שפר, בתוקף סמכותו על פי סעיף 79 בחוק לשכת עורכי הדין.

43. בדיקה שערכתי בדברי הכנסת, העלתה באופן נחרץ שהסמכות בחוק להפסיק הליכים משמעתיים כנגד פרקליטים, ניתנה ליועמ"ש מטעמים של "טובת הכלל". רובינשטיין נימק את החלטתו ב"טובת הפרקליט". כלומר, זוהי החלטה שפרט להיותה פסולה מוסרית, היא גם פסולה חוקית.

44. יתכן שהעניין יגיע לבג"ץ. מר מזוז שאליו פניתי לבטל את החלטת רובינשטיין, דחה את פנייתי לאקונית וללא הנמקות. בימים אלה פניתי אליו שוב וביקשתי הנמקות, אחרת לא אוכל אפילו לעתור לבג"ץ.

45. רובינשטיין, היה במצב של ניגוד עניינים חמור בעת שחתם על ההחלטה, בהיותו ממונה על המתרחש במחלקת הבג"צים בפרקליטות ואחראי לכן על אמינות המצגים.

46. בעקבות החלטתו, התקיים דיון בוועד המחוזי בלשכת עוה"ד והוחלט לערור על ההחלטה.

47. גם עו"ד נורית אלשטיין למשל, מנהלת המחלקה לסכסוכי עבודה בפרקליטות הגיעה לדיון להביע דעתה בתוקף חברותה בוועד המחוזי בלישכת עורכי הדין. אלשטיין לא הגיעה לאף פעילות של הלישכה במהלך השנה, למעט הישיבה הזו וישיבת הפתיחה החגיגית של הלישכה.

48. יוזכר שבעת הדיון בעתירה של הסג"מית דנה מועד כנגד סא"ל יהודה שפר בעניין תלונתה כנגדו על הטרדה מינית, התקיים הפנינג המוני באולם הדיונים מבחינת הנוכחות של הפרקליטים שנעדרו לצורך כך מעבודתם בפרקליטות, ונשמעה ביקורת חריפה על כך שהם מנסים להשפיע בנוכחותם על שופטיו.

49. הערר ששלחה לשכת עוה"ד על החלטת היועמ"ש להפסיק את ההליכים המשמעתיים כנגד שפר, הגיע לידי עדנה ארבל, הנתבעת, בעת שכיהנה כממלאת מקומו של היועמ"ש לאחר התפטרות רובינשטיין. ארבל דנה בערר והודיעה לוועד המחוזי על דחיית הערר. ארבל היתה במצב של ניגוד עניינים קיצוני וחריף אף יותר מאשר רובינשטיין, בהיותה הממונה הישירה של שפר והיא כמובן היתה יכולה להיפגע, אילו נדונה התלונה כנגדו והיו מתבררות שיטות העבודה הנוהגות במחלקת הבג"צים בפרקליטות.

50. כאן אני מבקש מר ברק להשמיע הערת ביניים קלה. כל הסיפור לעיל הוא אמיתי ואיני מתלוצץ. כמהנדס ואיש המדעים המדוייקים, אני מאד מדייק בפרטים וכך בדיוק הדברים התנהלו, עד כמה שזה נראה כתסריט דמיוני של סרט על מדינה בעולם שלישי.

51. כשהתברר לי מידיעה בעיתונות על התערבות הפרקליטות בהליכים המשמעתיים שמנהלת לישכת עורכי הדין כנגד שפר, פניתי בתלונה אל ח"כ מיכאל איתן. מכתבי הופנה כנראה אל רובינשטיין והועבר על ידו אל ארבל לתגובה. ארבל בתשובתה לח"כ איתן האשימה אותי בהתנכלות כלפי עובדי ציבור העושים מלאכתם נאמנה ומשסירבה להתנצל פניתי כנגדה בתביעת לשון הרע.

52. דומני שקשה למצוא עוד מקרים שבהם העניקו אנשי מערכת המשפט לחבריהם הגנות כה מרובות ובדרכים כה פסולות. את כל הפרשה המצחינה הזו, ברצוני לחשוף היטב במהלך תביעתי כנגד ארבל ואני מבקש לדעת אילו סיכויים יהיו לי לבררם, אם ההליך יתנהל בפני מי שכפופ/ה לנתבעת בהיררכייה.

<u>אהרון ברק בעיני הפרקליטות - נשיא סמכותי ורם מעלה או בובת משחק?</u>

53. אם כל הנ"ל התרחש כשהעניינים נגעו לשופט צבאי בדימוס ולפרקליט במחלקת בג"צים, כיצד יגיבו אנשי מערכת המשפט כשמדובר בשופטת של בית משפט עליון, שהיא חברתה הטובה של הנשיאה המיועדת? התחושה שלי היא שלא יהיו כל מעצורים ועל השופט/ת יופעלו לחצים כבדים מנשוא, החל ברמזים וכלה באמירות חד משמעיות ולהערכתי, גם אם שופט שלום יסכים לקבל את הטיפול בתיק, הוא כלל לא מודע למה שעומד לנחות עליו.

54. שיטות אלה של הסתרה, טיוח, התנכלות למלינים ופיברוק מימצאים, מזכירים לי היטב את האופן שבו פעלו בשב"כ להסתיר עניינים, כפי שהתגלה בפרשת קו 300 והסיכוי שלי להתמודד ללא משוא פנים בבית משפט שלום בתביעה כנגד שופטת מכהנת בבי"מ עליון, דומה מבחינתי לסיכוי שהיה לי להגיש תלונה (לפני הפרשה) כנגד איש שב"כ ולצפות שבשב"כ יבררו את התלונה ללא משוא פנים.

55. צריך להיות אוויל גדול כדי להאמין שמשפט שבו הנתבעת היא עדנה ארבל, יתנהל בבית משפט שלום ללא משוא פנים. אתה אדוני, לא נתפס בעיני ככזה ואני מבקש להבין מה עומד מאחורי החלטתך.

56. ונניח מר ברק, שאתה סובר שהחלטתך תשמש מעין "הוראה" לאנשי המערכת לנהוג ללא משוא פנים, מן הראוי לבחון מהו בכלל מעמדך בעיני הפרקליטות ומה הסיכוי שהוראתך תקויים?

57. ביום 30.6.99, נתת פסק דין בבג"צ 7152/97 לקבוע בתוך 3 חודשים קריטריונים למינוי חברים לוועדות ערר למס רכוש, כך שיימנעו ניגודי העניינים החריפים כפי שהתגלו בעתירה, וכאמור, מדובר היה בערכאה שיפוטית שהתנהלה על טהרת השוחד הגלוי, והפרקליטות נאבקה על זכותם להמשיך בכך.

58. כחודש וחצי לאחר מכן, ביום 17.8.99, התקיים דיון אצל עו"ד טנה שפניץ, המשנה ליועמ"ש בנוכחות נציגי הפרקליטות, משרד האוצר, המועצה לבתי דין מינהליים ונוספים והללו החליטו שלא לקיים את פסק הדין ובתום שלושת החודשים אף שלחו אלי את החלטתם בכתב.

59. האם החלטה כזו היתה מתקבלת אילו נתפשת בעיניהם כנשיא רם מעלה שעל דעתו אין עוררין?

60. בעקבות כך, נאלצתי לפנות בבג"ץ נוסף 6895/99 כנגד אליקים רובינשטיין ואחרים.

61. לא התרשמתי שמישהו בפרקליטות מתרגש. להיפך!! במקום לבקש מחילה בחיל ורעדה, הם הצדיקו את החלטתם במתיחת ביקורת על הגיונו של פסק הדין שכתבת. כידוע לך, גם סיפור זה אינו דמיוני.

62. בתדהמה חזיתי כיצד במקום לקטוע באיבחה אחת את הזילזול המופגן של הפרקליטות בפסק הדין שלך, אתה מגיב במבוכה, מסכים להקשיב להם, מקיים דיונים, מבקש עוד תגובות, מנסה להושיט להם עוד ועוד חבל כדי לרדת מהעץ והללו... פשוט לא מתרגשים והתרשמתי שאתה אדם שכבודו נרמס ונמחק והוא אינו מגיב מחמת מבוכה וחוסר אונים עד כדי אומללות.

63. לבסוף, כשלא נענו לכל רמזיך הברורים והעבים (עשית הכל חוץ מאשר לכרוע ברך), נאלצת להוציא ביום 6.12.99 צו על תנאי נגד רובינשטיין, שר האוצר ושר המשפטים לאמור: **"מדוע לא יבטלו את החלטתם מיום 17.8.99 שלא לקיים את פסק הדין מיום 30.6.99 שניתן על ידי בית המשפט העליון בבג"ץ 7152/97?"** למותר לציין כי צע"ת שכזה, ספק אם קיים אפילו בניגריה.

64. עיתונאים כמו אמנון אברהמוביץ, משה נגבי וזאב סגל, קיבלו כמובן את כל החומרים הרלוונטיים, אך לא הזכירו את העניין ולו במילה אחת או ברמז.

65. לאחר הצע"ת התקיימו במשך שנה עוד ועוד דיונים עד 4.12.2000, כאילו מעולם לא ניתן פסק דין ומכאן צברתי דעת שאין גבול לזילזול של הפרקליטות בך ובבית המשפט, אין גבול לכבוד שרוחש בית המשפט העליון לנציגי הפרקליטות ואין גבול לזילזול של הפרקליטות ובית המשפט באזרח.

66. למיטב ידיעתי, איש מכל משתתפי הדיון שבו הוחלט על אי קיום פסק הדין לא סולק מתפקידו בעקבות ההחלטה המבישה. טנה שפניץ המשיכה לכהן כמשנה ליועץ המשפטי לממשלה. רובינשטיין וארבל, התמנו לשופטים לבית משפט עליון. מזוז שהיה חבר במועצה לבתי דין מינהליים וכמעט ולא הופיע לדיוניה, התמנה ליועץ משפטי לממשלה והיחיד לדעת ארבל שהיה "לא בסדר" בפרשה הוא אני והיא משמיעה כנגדי טענות על התנכלות כלפי עובדי ציבור העושים מלאכתם נאמנה.

67. המסקנה היא מר ברק, שלאחר שכבר הוכחת להם מה אתה שווה, אז כשמדובר בארבל ובשפר, מי אתה שיצייתו לך, גם אם תורה ברחל בתך הקטנה לכל אנשי המערכת לנהל הליך משפטי ללא משוא פנים?

68. קל וחומר בן בנו של קל וחומר, אם לא נימקת את החלטתך ולא הבהרת כלל כיצד לדעתך הדבר אפשרי... והוא לא!!

<u>יש לי סיבות טובות מדוע שלא לקבל את דבריך כמובנים מאליהם</u>

69. אתה כשופט מכיר בוודאי את ההלצה "כבוד השופט, אני בכלל לא הייתי שם, חוץ מזה זה היה הוא שהתחיל בקטטה ובעצם לא הרבצתי לו כל כך חזק". והמציאות לגביך היא כמו באותה הלצה.

70. במאי 2003, התראיינת בירחון "הפקולטה" ושם התייחסת לטענת "הכל שפיט" וכך אמרת: " **'הכול שפיט' לא אמרתי בשום פסק דין. אני גם לא מאמין בזה**".

71. בעקבות כך שלחתי אליך מכתב והסבתי את תשומת לבך לדברים שאמרת בבג"צ 910/86 רס"ן (מיל) יהודה רסלר, עו"ד נ' שר הביטחון, כגון "**כל פעולה הינה מותרת או אסורה בעולם המשפט. אין פעולה שהמשפט לא חל עליה.**" ועוד הסברים ומילים שהשתרעו על עשרות עמודים. הנשיא שמגר אף הגיב בפסה"ד בביקורת ואמר "**כפי שעולה מדברי חברי הנכבד השופט ברק, הרי אין לך נושא בעולמנו לגביו לא ניתן להעלות את שאלת החוקיות הפורמאלית ואת שאלת הסבירות; משמע, אין לך נושא שאינו שפיט, וכל נושא יכול להיות נדון בבית משפט...**"

72. בתגובה, שלחת אלי מכתב ובו, לאחר שהתפעלת על שליטתי בחומר הרלוונטי, טענת שלדעתך הכל שפיט נורמטיבית אך לא מוסדית.

73. כלומר, כאמור באותה הלצה... מעולם לא אמרת "הכל שפיט", אתה בכלל הרי לא מאמין בזה, וחוץ מזה כשאמרת שהכל שפיט אז התכוונת שהכל שפיט נורמטיבית ולא מוסדית...

74. בעקבות מכתבך אלי אף נכתבה בגלובס רשימה בשם "ברק מסביר את הזיגזג" ביום 18.9.03.

75. האם אתה היית מוכן לקבל מאדם כמוך החלטה בלתי מנומקת, במיוחד במקרה שבו מדובר בהחלטה בלתי ישימה מבחינה מקצועית?

76. ואתייחס לעניין מינוייה הבלתי חוקי של גב' שטרסברג-כהן לתפקיד נציבת תלונות ציבור על שופטים.

77. כידוע, החוק מגדיר כי לתפקיד כשיר להתמנות מי שכשיר להתמנות שופט של בית משפט עליון.

78. עוד בטרם התמנתה לתפקידה, הפניתי את תשומת לבך לכך שמאחר ועברה את גיל 70 שהוא גיל פרישה, היא אינה כשירה להתמנות שופטת של בי"מ עליון, ועל כן היא אינה כשירה לפי החוק להתמנות לנציבת תלונות ציבור על שופטים.

79. למרות שההסתייגות נשלחה במועד היא נבחרה לתפקיד. פניתי שוב לאחר המינוי וביקשתי הבהרות ממך ומשר המשפטים בהיותכם אחראים על המינוי ומרובינשטיין, כיועמ"ש שמתפקידו לאכוף את החוק.

80. לאחר מספר חודשים, קיבלתי תשובה מעוזר השר ולפיה, על דעת שלושתכם, "**גם מי שעבר את גיל 70 כשיר להתמנות לשופט של בי"מ עליון**". התלוו לכך הסברים שיכולים להרשים בלוליינותם, אך מהווים עלבון לכל מי שיש לו IQ בודד. גם עניין זה זכה לרשימה בגלובס ביום 9.9.03, "עד 120?"

81. כהונתה של שטרסברג-כהן, לא הצדיקה מבחינתי להשקיע מאמצים נוספים או, רחמנא ליצלן, לעתור לבג"ץ, אך לא כך כשהמדובר בתביעתי כנגד ארבל כי בעניין זה יש לי אינטרס אישי וברור.

82. אם אדם כמוך מסכים במסמך כתוב וחתום עם מצב שבו גם מי שעבר את גיל 70 כשיר להתמנות לשופט של בי"מ עליון, אזי יש לי חששות כבדים באשר לטיבן של כל החלטותיך ולפיכך, אני מבקש ממך הנמקות בהירות ומלאות להחלטה בלתי מתקבלת על הדעת מבחינה מקצועית, איך שופט שופט בלי משוא פנים, כשהנתבע הוא שופט מכהן בעליון והשופט הוא שופט בשלום.

<u>ומספר הערות שוליים</u>

<u>דברי עו"ד יעקב וינרוט על הפרקליטות</u>

83. ביום 24.9.04, התפרסם ב"מקור ראשון" ראיון עיתונאי מאת יאיר שפירא עם עו"ד יעקב וינרוט, "טפלנו שקר" ובו מתאר וינרוט את מאבקו המשפטי בעניינו של לקוחו מיכאל צ'רנוי.

84. בכותרת המשנה נכתב:

> "המיליארדר מיכאל צ'רנוי, כך אומר עורך דינו יעקב ויינרוט, עשה טעות כשבחר להשתקע במדינה שבה הפרקליטות מתבצרת בהאשמותיה במקום לחפש את האמת"

85. ובראיון עצמו נכתב בין השאר:

> מדוע אם כך הפרקליטות מתנגדת למסירת החומר, מה יש לה להפסיד?
>
> "אני חושב שהיום זה כמעט רפלקס מותנה. כשהשופט בדימוס גבריאל בך היה פרקליט המדינה, הוא הופיע במשפט אבוחצירא ואני הייתי עורך דין מתחיל שמייצג את אחד הנאשמים. אחד הדברים שנחרטו בזיכרוני מאותו משפט היתה ההגינות של בך. יום אחד, באמצעו של המשפט, הוא גילה שיש חומרים שלא נמסרו לסניגוריה. בו ביום הוא הפסיק את המשפט, והודיע לבית המשפט שהסניגוריה תראה קודם את החומר, ושאם בעקבות זאת תרצה להחזיר עדים לדוכן - אין לו כל התנגדות. כשהאיש הזה הופיע, ידעת שהוא מייצג את מדינת ישראל. הוא ייצג אינטרס ממלכתי ציבורי. הוא באמת היה מעוניין באמת. היום קשה לי לומר שהנורמות הללו קימות".
>
> היו ימים טובים מאלו במערכת המשפט הישראלית?
>
> "בוודאי. כשהייתי עורך דין צעיר, ידעתי שאם פרקליט אומר 'אין' אז אין. אילו היה ספק-ספיקא שיש, הייתי מקבל את החומר לבדיקה ולביקורת. יש עוד אנשים כאלו בפרקליטות, אך זו לא הנורמה. הנורמה היא אנטגוניסטית במובן הזה שפרקליט שוכח שיש הבדל גדול בינו לבין הסניגור. הסניגור ממונה על אינטרס אחד ויחיד - האינטרס של הנאשם, הוא הגלדיאטור של הנאשם ואסור לו לחשוב על שום אינטרס אחר. לתובע מאידך אסור להתבצר בעמדת המדינה. הוא מייצג את האינטרס של הנאשם לא פחות. התובע חייב לחפש אמת, אבל היום התובע עובד כמו סניגור: הוא מייצג את המדינה, ולעזאזל האינטרס הציבורי".

86. ביקורתו של וינרוט היא חד-משמעית, אך חיציו לא מופנים לכיוון הנכון, כי לא הפרקליטים אשמים באובדן הנורמות ובזילזול באינטרס הציבורי. מי שמנהלים את הדיונים וקובעים את גובה הרף הם השופטים. שופט שאינו מגיב בחומרה יתירה על מצג מטעה, הינו מבחינתי שותף מלא לדבר עבירה ובוודאי שאינו ראוי לתואר המחייב והנכבד "שופט". הפרקליטות של היום היא לא הפרקליטות של פעם מבחינת האמינות, משום שהשופטים של היום אינם השופטים של פעם ואינם מכבדים את האמת, את מקצועם, את בית המשפט ואת האינטרס הציבורי.

87. יש בדברים אלה להבהיר מדוע אני מבקש שתנמק את החלטתך.

דברי השופט בדימ' יצחק זמיר

88. ביום 23.9.04 התפרסמה ב"הארץ" רשימתו של זמיר "אחריות הדרג הפוליטי" ובה הוא מתייחס לדוח ועדת אגרנט על מחדלי מלחמת יום כיפור. בראשית דבריו מופיעה הפיסקה הבאה:

> "לפני שלושים שנה התפרסם הדו"ח של ועדת החקירה למלחמת יום הכיפורים, בראשותו של השופט אגרנט, נשיא בית המשפט העליון. הוועדה השמיעה ביקורת וספגה ביקורת. היא השמיעה ביקורת על הרמטכ"ל, דוד אלעזר (דדו), ועל קציני צבא נוספים. דו"ח הוועדה פגע קשה לא רק ביוקרת הצבא, אלא גם בקצינים בכירים בצה"ל, שעד אז, ובמיוחד לאחר מלחמת ששת הימים, נחשבו בני מעלה, שכמעט חטא הוא לבקר אותם. הרמטכ"ל נאלץ להתפטר ואחרים הועברו מתפקידיהם. התברר כי קצינים בכירים כפופים לביקורת ציבורית, והם עשויים לשלם מחיר אישי על מחדל או כשל. הביקורת שהושמעה על ידי ועדת אגרנט שינתה את דפוסי החשיבה של עובדי ציבור בכירים, לא רק בצבא. היא נתנה משמעות מעשית למושג של אחריות אישית."

89. כבר מזמן ברור שהיחס הנעלה אל קצינים אלה היה כנראה אחד הגורמים לתוצאות הקשות של מלחמת יום כיפור. אין צורך לציין, שחיצי ביקורת לא מעטים יש להפנות במקרה זה אל העיתונאים של אותה תקופה. לא רק שהם לא ביקרו את המתרחש, אלא שאם כבר העז אדם כלשהו (דוגמת אורי מילשטיין) לעשות עבודה עיתונאית ולהשמיע דברי ביקורת, הוא הושמץ, הוחרם מקצועית ופרנסתו נפגעה.

90. אני בהחלט עושה הקבלה. מה שהיה נכון באותה תקופה לגבי קציני צבא, היה נכון עד לשנים האחרונות גם לגבי בכירים במערכת המשפט. שנים שלא נמצא עיתונאי או איש ציבור שירהיב עוז להשמיע כנגד בני מעלה אלה דברי ביקורת, שנחשבו כפירה וחילול הקודש ובחסות הגנה זו, נעשו מעשים בלתי נסבלים שאת חלקם אני למשל נאלצתי לחשוף, כמו ועדות ערר שפעלו על טהרת השוחד הגלוי, מינויים פסולים ועוד.

91. בשנים האחרונות, החלו עיתונאים מסויימים וגם אנשי ציבור לבקר את המתרחש במערכת המשפטית ואת האופן שבו נבחרים שופטים ואכן, החלו להיחשף פרשיות מכוערות ביותר, אך נראה לי שמדובר עדיין בקצה הקרחון כי יש מי שלוחמים בחירוף נפש על זכותה של מערכת המשפט לבצע עוולות מבלי לתת את הדין.

92. הפסקת ההליכים המשמעתיים כנגד שפר היא דוגמא מצויינת בכיעורה. כך, אדם שלכאורה ביצע עבירה מסוג פשע שיש עימה קלון, מכהן כיו"ר הרשות למלחמה בהלבנת הון בישראל והוא כשיר על פי תיקו הנקי להתמנות כשופט כי אפילו לא הוכנסה לשם הערה ומייד מתעוררת השאלה, כמה שופטים מסוגו, שתלונות חמורות ביותר כנגדם נקברו, מכהנים כיום במערכת המשפט?

93. בשלב הזה בממד הזמן, עדיין שולטת בעיתונות המשפטית ה"גוורדייה" הישנה של עיתונאים השבויים בקונספציות של "קדושת" המערכת המשפטית שכל המשמיע כלפיה דברי ביקורת הריהו אוייב שלטון החוק - ואחד מהם מכהן כיום כשר המשפטים. כל עוד עיתונאים אלה לא יתחלפו בעיתונאים אמיתיים, ימשיכו הדברים להתנהל במערכת המשפט כפי שהתנהלו בצבא לפני מלחמת יום הכיפורים.

94. ולענייננו, כפי שאת עבודת ועדת אגרנט אי אפשר היה להטיל על אנשי צבא, גם במהלך דברים רגיל אין כל אפשרות ששופט בשלום ישפוט שופט מכהן בעליון ללא משוא פנים, כאשר קיימת האפשרות שמדובר במעשים בלתי תקינים של מערכת המשפט.

התביעה כנגד ארבל בהשוואה לפרשת השר הנגבי

95. בימים אלה מתנהלת עתירה בעניין האפשרות שחקירתו של השר צחי הנגבי תושפע באופן כלשהו באם תבוצע על ידי המשטרה ונראה שהוויכוחים והמחלוקות בסוגייה זו הם רבים ביותר.

96. בית המשפט אף החליט על דעת עצמו להרחיב את ההרכב הדן בעתירה.

97. נראה שסוגיית משוא הפנים אינה פשוטה כלל וכלל, כאשר מדובר בחקירת אדם המצוי בראש הפירמידה על ידי אחר, המצוי באחד השלבים הנמוכים יותר, אפילו אם הבכיר כבר הושעה מתפקידו.

98. והנה, בעניין דומה באפשרות שיתקיים משוא פנים אך קיצוני יותר מפרשת הנגבי כפי שתואר על ידי בבש"א לפסלות השופטת, קיבלת החלטה לאקונית ללא כל הנמקות.

99. רק עובדה זו לבדה מעוררת תמיהות קשות ביותר. האם מדובר בסוגייה פעוטה או בסוגייה מורכבת?

<u>סיכום ומסקנות</u>

100. אני אזרח שצבר מספר חוויות קשות בכל הנוגע למערכת המשפט, מבחינת הגילויים החמורים שאותם הוכחתי בבג"ץ ובדרכים נוספות. לאדם כמוני, אין כל אפשרות לומר "סמוך עלי".

101. בפנייתי אליך הצעתי שהמשפט יתנהל על ידי שופט נייטראלי שיוזמן לצורך כך מחו"ל, או על ידי ועדת בוררים נייטראלית, ולכך לא נענית.

102. היו מי שטענו שהחלטתך נובעת מכך שאין מי שישפוט שופטים, אלא הדבר צריך להיעשות במסלול הרגיל. אם כך הוא, גם זאת אני מבקש לדעת ובהנמקות מפורטות, אילו חלופות בדקת? מהם לבטיך? האם לדעתך יתכן ששופט בשלום יוכל לנהל משפט ללא משוא פנים כשהנתבעת היא שופטת מכהנת בעליון והרקע לתביעה נוגע לשיטות עבודה לקויות של מערכת המשפט? כיצד זה אפשרי? מהן ההגנות שיינתנו לי כדי למנוע משוא פנים? כיצד ינוטרלו השפעות ולחצים אפשריים ועוד.

103. מתפקידך, כנשיא בית המשפט העליון לספק לי מערכת משפטית נטולת משוא פנים. על פי עיקרון בוזגלו, אני מבקש שתפרט לי באופן שאינו מותיר מקום לספיקות, כיצד אתה מבטיח זאת.

104. כבר הבעתי את דעתי שמשפט זה יחשוף את ליקויי המערכת כולה כפי שפרשת קו 300 חשפה את המתרחש במרתפי השב"כ, ואיני מתכוון לוותר.

105. אם תסרב לנמק את החלטתך, קרוב לוודאי שלא אפנה לבג"ץ. במגעי עם מוסד זה, יומי לא ניתן לי; הפרקליטות הגישה מצגים מטעים והשופטים עצמו עיניים או לא נקטו בסנקציות והבנתי שמדובר במשחק מכור; מעת לעת נרמזתי כי עדיף שאסתלק מעתירה צודקת אחרת יושתו עלי הוצאות (ופעם אחת סירבתי וזה אכן קרה); שופט בשם חשין עולב בבעלי הדין ומייצגיהם וחבריו להרכב שותקים; במקרה אחד חשין אמר שאינו יושב בבית משפט עליון לטפל בכל עוולות המדינה, וסרב לשפוט; במיוחד בכל הנוגע לעניינים הנוגעים למערכת המשפט, התרשמתי שזה המקום האחרון לקבל סעד; כאיש ציבור שנאבק בעוולות קשות שביצעה המדינה כנגד אזרחים, התרשמתי שאדם בר-דעת המכבד עצמו, מוטב שידיר רגליו ככל האפשר ממוסד הבג"ץ; לא אעתור כנגד החלטתך כי שופטי הבג"ץ יימצאו בניגוד עניינים והתוצאה ידועה לי מראש; כל זאת בנוסף לכל האמור לעיל.

106. אבקש לקנח בהערה אישית. זו לראשונה שאני פונה אל שופט בסגנון אישי וישיר ומעלה טענות אישיות. דברי הביקורת החמורים שיש לי כנגד המתרחש, נובעים מכך שהנני מחשיב עצמי בין אלה שבאמת דוגלים בעליונות שלטון החוק ונאבקו תוך הקרבה אישית על קיומו. אם חס וחלילה יסתבר לי כי נשיא ביה"מ העליון נאלץ לעצום את עיניו, לאטום אוזניו ואפו ובלבד שחבריו יוכלו להמשיך לעשות במערכת המשפטית כבתוך שלהם, הרי שהמפסידים האמיתיים יהיו עם ישראל ושלטון החוק.

<u>הערה</u>: המצאת פנייה זו לתיק בית המשפט ולב"כ הנתבעת, תבוצע על ידי בפקס או בדוא"ל

היום: 10.10.04

שבתאי עזריאל, התובע